

Første; saa troer jeg, at Enhver maa indrømme, at Udvalgets Forslag hverken er retfærdigt eller billigt. Betragter jeg til Exempel en General, som i Krigen ved Dvæstning har faaet en Skade, som volder ham stadig Uleilighed eller et udtaalt Anlæg til jevnlig tilbagevendende Sygdomme, saa vil han, ifølge § 7 blive at høre regne til 6te Klasse, og saaledes faae en Understøttelse af ifkun 2 Rbd. om Maaneden, og sammenligner jeg nu denne med en anden General, som aldeles Intet har opoffret i Statens Tjeneste, og som modtager den samme Gage og Indtægt paa hine 2 Rbd. maanedlig nær, saa kan Ingen med Sandhed sige, at Staten har givet denne Invalid en retfærdig, eller blot tilfredsstillende Erstatning for hans store Opoffrelse. Endnu uretfærdigere bliver Forholdet, naar man sammenligner den invalide Officeer, som paa Grund heraf faaer sin Afsted, med den ikke-invalide Officeer, som forbliver i Tjenesten. Den ærede Ordfører har imidlertid ikke anstillet nogen saadan Sammenligning, men i Dverensstemmelse med Udvalgets Betænkning, har han fornemmelig støttet sit Forslag paa den Paastand, at Tabet af et Lem ei er mere følelig for den Dverordnede, end for den Underordnede. Dette skal jeg meget gjerne indrømme; men saa maa man igjen indrømme mig, at Erstatningssummens Størrelse har en høist forskjellig Betydning, naar den gives til en Person af de laveste Samsundsclasser, imod naar den gives til en Person af de høieste Classer, og at, som Følge heraf, maa denne Erstatningssum være forskjellig for de forskjellige Grader i Armeen. Naar en Mand staaer paa Samsundets laveste Trin og i sin hidtil værende Tilstand kun med Banskethed har, enten som Dagleier, eller ved anden underordnet Vækkæftigelse kunnet erhverve

sig sit Udkomme, saa kan 24, 48 eller 120 Rbd. om Aaret, for ham være en meget følelig Understøttelse, naar han bliver Invalid; staaer han derimod i en høj Stilling i Samsundet, da er den samme Sum saa godt som Intet. Jeg maa derfor lægge det ærede Thing denne Sag meget paa Hjerte. Det er en Sag, som efter min Mening er af overordentlig Bigtighed, ikke alene for de paggældende Invalider, men jeg maa tillade mig at troe, at den er af ligesaa stor Bigtighed for Kongvningen overhovedet, idet den i samme indfører et Princip, som man, saavidt mig bekendt, selv under Revolutionernes Frihedsvimmel, ikke har vovet at gjennemføre med saa ubøielig Conseqvents, som her er foreslaaet, et Princip, som gaaer ud paa, at Statens quantitative Forpligtelse til Individet er lige stor, hvad enten dette har store eller smaa Fortjenester af Staten, hvad enten det med den høieste Grad af Talent og Dygtighed og opoffrende Anstrængelse i Statens Tjeneste har høvet sig til de meest overordnede Poster, eller det uvidende og tvært har opfyldt sine underordnede Pligter. Naar den ærede Ordfører antyder, at Udvalgets Bestræbelser gaaer ud paa, at sikkre Invaliden mod egentlig Nød, saa er det vistnok saare lidet, som han her lover, thi egentlig Nød i Ordets strengeste Betydning, lider hverken Almissemlemmet eller Forbryderen i Fængslet, og Invaliden maa dog vistnok have et langt høiere og helligere Krav end nogen af disse.

Rettelser.

Nr. 324 Sp. 5163 L. 15 f. o. „principale“ læs: „principielle“.